

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 365.

93de Møde.

Fredagen den 7de Juni.

(Fortf.)

Mourier (fortf.): Dette har og Grundlovens villet; og jeg troer derfor, at det virkelig var i Grundlovens Aand, da vi vedtog, at saadanne Forslag, som de 2, til hvilke jeg her sigter, maatte betragtes som grundlovsstridige, og det var tillige overeensstemmende med Grundlovens Ord efter disses naturlige Betydning.

Det var, siger jeg, ogsaa stemmende med Grundlovens Ord i deres naturlige Betydning, naar det hedder i § 22: „Kongen kan afskedige de af ham ansatte Embedsmænd; disses Pension fastsættes i Overeensstemmelse med Pensionsloven“, og endnu mere, naar det hedder i den følgende Passus saaledes: „Kongen kan forflytte Embedsmænd uden deres Samtykke, dog saaledes, at de ikke derved tabe i Embedsindtægter, og at der gives dem Balget mellem saadan Forflyttelse og Afsked med Pension efter de almindelige Regler.“ Dette Sidste er for mig det egentlige Hovedargument; thi det forudsættes her tydeligt, at den Paagældende, for at kunne træffe Balget, forud maatte kunne gjøre en Beregning over, hvor stor hans Pension vilde blive „efter de almindelige Regler“, men det kunde han ikke, naar Pensionen skulde bestemmes ved en speciel Lov, en Lov, som jo derhos ikke kunde faae Gyldighed, med mindre begge Thingene og Regjeringen derom bleve enige. Hvis jeg ikke meget feiler, er dette aldeles afgjørende, hvilket jeg senere i Løbet af dette Foredrag vil komme til noget nærmere at berøre.

Men, fordi det saaledes ikke kan bestaae med Grundloven, at i hvert enkelt Tilfælde Pensionens Størrelse skulde fastsættes ved en speciel Lov, deraf følger dog ikke, at det ogsaa

skulde være ubetinget stridende mod Grundloven, at Pensionens Størrelse i visse Tilfælde fastsættes paa saadan Maade; thi, fordi dette ikke kunde gælde i alle Tilfælde, derfor er det nok muligt, at det kunde gælde i nogle, navnlig hvor Embedsmanden kun i en kortere Tid havde været i Embedet. Det er iøvrigt allerede igaar af den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavn Amts 4de District (Krieger) antydet, at der Intet kan udlædes af visse særegne, for Tiden bestaaende, Forhold, thi med Hensyn dertil er det Fornødne til Opretholdelse af de hidtil fulgte Regler foreskrevet ved den 2den § af de Grundloven vedføjede midlertidige Bestemmelser. Men jeg skal tillade mig at berøre nogle Grunde, der, som mig synes, tale for, at det bør antages, at endog enhver af Kongen udnævnt og af Staten lønnet Embedsmand har en grundlovmæssig Berettigelse til Pension ifølge almindelige i Pensionsloven bestemte Regler, og det uden Hensyn til, om han har været Embedsmand i kortere eller længere Tid.

Jeg skal i den Anledning gjøre opmærksom paa, at under Forhandlingerne i Rigsdagsforsamlingen yttrede den ærede Justitsminister med Hensyn til det af Regjeringen forelagte Udkast til Grundloven, at dette Udkasts § 21, der svarer til Grundlovens § 22, vel var Noget afvigende fra Grundlovs-Udvalgets Forslag, idet det i Regjeringens Udkast hed: „disse Berettigelse til Pension vil blive bestemt ved Lov“, medens Udvalget derimod havde foreslået følgende Redaction: „disse Pensioner fastsættes i Overeensstemmelse med Pensionsloven“; men Justitsministeren bemærkede derhos paa Regjeringens Begne, at man havde antaget, at det ikke var den enkelte Embedsmands Berettigelse til Pension, men derimod selve Pensionens Størrelse, der skulde bestemmes, og at det maatte erkendes, at, naar man ønskede Pensionen bestemt ved en almindelig Lov, var Tanken nok saa klart udtrykt ved